

שיחה בהשתתפותו של פייר נבו- הקמת מוסד קליני אחד של האסכולה בישראל

דפנה סלבסט: אני רוצה להגיד משפט אחד, עם שני דגשים אחרי התכתובת. אנחנו כאן, בנוכחותו של פייר נבו, דבר שמדגיש, אני חושבת עבור כולנו, את ערב השיח הזה כערב שיח בתוך אסכולה. עוד דגש אחד, שעבורנו, זה בעצם המשך, של התחלת דיון. כך הייתי אומרת את זה. דיון שהתחיל עם אלכסנדר סטיבנס. המשך. לא סוף. רק המשך של התחלה. הנושא של הערב זה אפשרות הקמתו של מוסד טיפולי בתוך אסכולה. זו הייתה יוזמה שמרקו מאואס הציע. אני מציעה שמבל רוזן, נשיאת המועצה, תתחיל בכמה מילים.

מבל רוזן: כרגע דפנה ביקשה ממני שאגיד כמה מילים. מה שאני כרגע בוחרת להגיד זה ככה. אתמול, בארוחת הערב, רבקה שאלה את פייר נבו, מה אתה יודע עלינו? ופייר נבו אמר: כלום. אחר כך, אתמול בערב קראתי את העבודה שמרקו פרסם בלטר מנסואל ושם הוא כותב שאנחנו קצת כמו היפנים. מעוניינים לדעת מה אומרים ומה חושבים עלינו. פייר נבו אמר 'כלום' אבל הוא התייחס לסגירה של הסקציה הקלינית שתהיה בשנה הקרובה, שנוסדה ב-1996 ואמר לי שמה שהוא יודע זה דרך מכתב שכתבתי לו בשם המועצה. את אותו מכתב שלחתי את לדפנה, דרך דפנה לועד ולא אלכסנדר סטיבנס. אגיד רק כמה משפטים מהמכתב הזה.

הבקשה או היוזמה של מרקו לדון על מוסד טיפולי של האסכולה הגיעה למועצה ביוני, שנה שעברה, אם אני לא טועה. כשאלכסנדר סטיבנס היה בנובמבר בארץ, הוא שאל אם יש לי מה להיצע להוסיף לסדר היום. ביקשתי להוסיף את הסוגייה הזאת. לא כל כך התאפשר כי דנו על העקרונות של הפסיכואנליזה הלאקאניאנית.

עוד דבר שאני רוצה לומר, שכתבתי, זה שהנוכחות האקסטימית בשיח כזה, זו הצעה של אלכסנדר סטיבנס, שארנסטו פיצ'וטקה מסר לנו את ההמלצה הזאת. ארנסטו פיצ'וטקה הוא חבר במועצת ה-AMP והוא פגש את סטיבנס במפגש של האסכולות בספרד ובאיטליה. בהתייעצות עם סטיבנס, הוא מסר את ההמלצה הזאת, שהדיון יהיה בנוכחות אקסטימית. הוא גם התייחס, הוא גם מסר לנו, שדרוש זמן. הוא הכניס את העניין של הזמן. דרוש זמן להבין זמן לשיח מוסדי.

אני אגיד עוד משפט אחד בלבד. מסרתי לפייר נבו ואני חושבת שלמשפט הזה אין כל כך הסכמה בין חברי המועצה אבל זה משהו שמסרתי וכנראה שזו אני שאומרת את זה, שהמשבר בסקציה הקלינית, שטרם חצינו אותו, הוא לא ללא קשר עם המוסדות הטיפוליים. דפנה סלבסט: אמרת שלא התאפשר. בעיני הוא התאפשר. הייתה התחלה של דיון. הוא נשמע על-ידי כולנו, אני חושבת.

מבל רוזן: אני שמעתי שדפנה קודם אמרה שזה המשך של התחלה של שיח. אני אמרתי שכשאלכסנדר סטיבנס היה, לא התאפשר לדון במשהו שהיה על סדר היום. דפנה עכשיו עונה למה שאמרתי.

מרקו מאואס: אני אקרא חלקים שאני שלחתי כתשובה למכתב של מבל. לא ידעתי שההמלצה של סטיבנס הייתה המלצה של זמן לדיון, כשכתבתי את המכתב הזה. זה במקרה שכתבתי כמון אקסורדיו במכתב שלי – אקסורדיו = סימן פתיחה וסימן סגירה של המכתב שלי – את שתי המילים של סווטוניוס, אפיפיור שאני לא זוכר מיהו הניח אותם על שולחן העבודה שלו: פריסטינה לנטה - תמהר לאט! אני אמצא את האפיפיור. גם לא מצאתי עדיין איפה סווטוניוס אומר את זה.

ראשית, בפריסטינה לנטה הזה, הבהרתי למבל רוזן שהצעתי לדיון, אין לה קשר עם האנטנות הקיימות, שכל אחת תורמת תרומה חשובה מאד, כל אחת והסגנון שלה. חשבתי להביא את זה כהצעה לדיון ברגע שהבנתי, שתפסתי משהו, שגם האסכולה יכולה שיהיה לה כזה מוסד, מנגנון טיפולי, שהוא יכול להיות אחד מהמנגנונים שבתוך האסכולה, בהתאם לאסכולה. אם הבנתי נכון את אלה שפועלים כבר בספרד, בצרפת אולי בארגנטינה גם-כן. ביחס לתנאים שמבל רוזן מצטטת שאלכסנדר סטיבנס המליץ שיהיו או האם קיימים, הצעתי עלתה בדיוק במובן הזה. להתחיל סדרה של דיונים שאולי יכולים להביא את התנאים או את הבסיס של כזה מוסד בתוך אסכולה.

פריסטינה לנטה – המצב הנוכחי בצרפת ביחס לאבלואציות, יכול להמשיך ולהתרחב. יהיה דיון על כך עכשיו, בפברואר, בפאריז. כשגיר בריוול היה כאן בינינו, אני לא זוכר באיזה חודש

זה היה, בארוחת הצהריים הוא הסביר לנו איך המוסד הזה פועל בפאריז. הוא הסביר שכולם נמצאים שם, בדיון הקליני, באותו צד, ביחס לממשי של הקליניקה. הוא היה מאד מופתע מהדבר הזה. אני, אישית, הייתי מאד מעוניין לשמוע עוד מגי בריוול, להעמיק את הנקודה הזאת.

גם כתבתי מכתב אישי בעקבות הבורות שלי, שהיא מוחלטת בדבר הזה, לפרנסיסקו אולפרינגה, שהוא מרכז המוסד בפאריז...

סוסנה הולר: מנהל

מרקו מאואס: לא ידעתי. שאלתי אותו על התנאים של המוסד הזה. הוא ענה לי בצורה מאד חביבה שזה דורש שיח מאד קפדני, שהוא מוכן לתת המלצותיו. הוא מוכן והוא שם. גם ציטטתי את מנואל פרננדו דפלנקו שהוא הנשיא החדש של האסכולה הלאקאניאנית בספרד – התכנית של האדון שרטט את ההוצאה החוצה של הפסיכואנליטיקאי. אבל לתכנית הזאת, ננגיד את התכנית שלנו – זו של היצירה של המוסדות כמו זה שעכשיו פתחנו בברצלונה. הוא גם הדגיש משהו שאני כתבתי באי-מיילים קודמים, להפתעתי, שהעברה בזמנים שלנו, ההעברה היא העברה לאסכולה.

זה המכתב שאני כתבתי למבל רוזן וזה מה שאני יכול להגיד עד עכשיו.

רבקה ורשבסקי: באיזה קונטקסט הוא אמר שהעברה היא העברה לאסכולה?

מרקו מאואס: אני צריך לקרוא את כל הנאום

רבקה ורשבסקי: אבל אתה מציין את זה על הרקע של מוסד טיפולי של האסכולה. זה מעניין, בשבילי – זו פעם ראשונה ששמתי לב – בגלל הפתיחה של מבל רוזן, אני עד הרגע הזה לא שמתי לב, לקשר הכרונולוגי, שאולי הוא גם לוגי – אני לא רואה את הלוגיקה – בין המשבר בסקציה ובין העלאת הנושא של המוסד הטיפולי באסכולה. אני כרגע לא רואה את הלוגיקה אבל בפסיכואנליזה, כשיש סמיכות בזמן, נוהגים לשאול שאלות ולחשוב שזה לא מקרי.

פגשתי את פייר נבו בפעם הראשונה במסיבת אמצע הקיץ. מצא חן בעיני לעשות מסיבה ביום הכי ארוך של השנה. אנחנו לא מציינים את זה בארץ. ידיד טוב שלי, פרנס קנטנברג שעזב את האסכולה אחר-כך. לא במקרה אני מזכירה את היום הזה. נפגשנו במעלית. אני עליתי עם אברהם במעלית, פייר עלה עם לור. אני מזכירה את זה כי כרגע נזכרתי. זה היה בשיא המשבר באסכולה, זה היה בדיוק לפני ברצלונה. שם פרנס ועוד כמה אנשים אמרו לי שיש כל כך הרבה קושי בתוך הקהילה, ומתח, הדבר הכי טוב לעשות, זה כל אחד לבנות מקום משלו. מקום שיש מעין הון טרנספריאלי, קפיטל. אני בטוח שם. אני בונה לעצמי את הקן שלי ושם אני עובד וטוב לי ולא ניתן יותר מידי לזעזע אותי. זה היה מעניין בשבילי. אני לא אומרת את זה בצורה שלילית. זה עיצה שפרנס מצא לעצמו. עובדה שהוא יישם את זה וזה עובד. אני מספרת את זה בהקשר ששאלתי את מרקו מה זה העברה זה העברה לאסכולה. שמעתי את הדברים האלה גם בארץ, בקהילה שלנו.

דפנה סלבסט: מה זה הון בפסיכואנליזה?

רבקה ורשבסקי: לא שמעתי הון בארץ. שמעתי מקום מבטחים – ששם אני רגועה, עובדת...

נסיה זיפמן: אנחנו קהילת עבודה, זה ברור. יש ג'יאפ מזה כמה שנים.

ארנסטו פיצ'וטקה: 15

נסיה זיפמן: יש NLS. רק חלק מחברי הג'יאפ הם חברים ב-NLS. אפשר לדבר על קהילת עבודה, אפשר לדבר על הג'יאפ כמוס ללא אסכולה. אז כשמדברים על מוסד טיפולי בתוך אסכולה, למה הכוונה? מה זאת האסכולה כשמדובר באנשים שיושבים פה? הרי, חלקנו לא חברים באסכולה. אנחנו חברים בג'יאפ. אני מרגישה חלק מקהילת עבודה. אני לא חברת NLS. כשהולכים לבנות מוסד בתוך אסכולה, צריך להגדיר מה זה האסכולה. זה יהיה פה. זה לא מוסד טיפולי של ה-NLS. אני חברה בג'יאפ, בקהילת עבודה, אני לא חברה באסכולה. כשאומרים מוסד טיפולי של האסכולה ויושבים פה אנשים שהם חברי ג'יאפ, איך מגדירים את האסכולה פה בחדר הזה? איך יגדירו את האסכולה?

מרקו מאואס: לפי דעתי זאת שאלה מצוינת כי את שואלת אותי בחזרה שאלות שאני לא יודע לענות עליהן אבל אגיד משהו על השאלה הזאת שלך. אני מאד שמח ששאלה כזאת נפתחת עכשיו. בוודאי שלא מדובר על זה שהאסכולה היא תשלום נוסף שמשלמים חברי

הג'יאפ בחו"ל. בוודאי שזה משהו אחר מזה. כדי לא לחזור בשום ציטטה נוספת, בשום ציטטה, אני אגיד משפט הפוך. ללא אסכולה, אין בשבילי לג'יאפ, שום משמעות. בכלל. אבל אם את שואלת מדוע, אני חייב להגיד כמו סנט אגוסטין, ביחס לזמן. אז מה זה הזמן? כשלא שואלים אותי, אני יודע. כששואלים אותי, אני לא יודע. אז האסכולה, קודם כל, זה משהו שאני אומר, אני עונה כך, שבדיוק כמו המשפט של סנט אגוסטין, לא ניתן להגדיר אותו על-ידי ציטטות, סיסמאות, הכרזות, אבל אני יודע שבלי זה, אני, אישית, אין לי מה לעשות פה. סוסנה הולר: הייתי רוצה לשאול שאלת-תם. מה המבנה של הישיבה הזאת של היום? מה הקושיות והחומרים שבתפריט של הישיבה היום? זומנתי לפגישת עבודה ולא ברור לי מה אני צריכה לעשות כדי שאני אדע שאני עובדת.

דבר שני – כאשר מדובר על זמן של שיח מוסדי, זה לא הזמן לבד, זה לא השיח לבד, זה הזמן של שיח מוסדי, זאת אומרת, זמן שבו עובדים על פי שיח שיש לו את התואר, מוסדי. על מנת שלשיח, יהיה מתאים התואר, מוסדי, צריך שיהיה מבנה לשיח. בקרטלים, לדוגמה, שהם מבנים הרבה יותר קטנים וזריזים מאשר קבוצה כמו הג'יאפ, משתדלים שכל פגישה תהיה בנויה. היינו, פגישת קרטל לא אמורה להיות שיח של אסוציאציה חופשית. עובדים על חומרים מוכנים מראש. אני מאד מסמפטת את הבורות של מרקו ביחס למוסדות הקיימים. אישית, אני מאד מסמפטת. יש לי סימפטיה מאד גדולה למרקו מאואס, אישית. אבל בתור מי שיושב פה על-מנתלעבוד, אני לא רואה איך אני יכולה לעבוד על סמך בורות. הבורות שלי, כרגע, לא עוזרת לי לעבוד בקשר למוסד טיפולי. אני מבקשת לדעת מה פירוש הערב לעבוד כאן. אני רוצה לעבוד, אני מוכנה. אבל לא ברור לי מה פירוש לעבוד.

דפנה סלבסט: אני רוצה לענות במשפט אחד. ביחס למילה מבנה. אני חושבת שנוכחותו של פייר נבו איתנו פה, מאפשרת מבנה ברור מאד. לא בחומרים, אבל במבנה. האפשרות בכלל לקיים דיון, לשמוע את הדברים ששמעתי עד כה, זו הזדמנות מסוימת. לא שמעתי את הדברים של נסיה קודם. הזדמנות להתייחס לזה ולדון בזה ברצינות. הייתי מאד רוצה לשמוע את עמדתם של חברים בג'יאפ לגבי אפשרות של עבודה מסוימת. זה רלוונטי. אז מבנה בוודאי יש.

ארנסטו פיצ'וטקה: עמדה ביחס למה?

דפנה סלבסט: ביחס לאפשרות ולתנאים. הייתי רוצה לשמוע, כאן ביחד, עמדה. גם של ארנסטו.

ארנסטו פיצ'וטקה: אני אענה לשאלה שלך. אני אנסה. זה בעצם שאלה שמורכבת משני משפטים; הראשון זה משפט שאמרתי לאלכסנדר סטיבנס בבילבאו בקשר לדיבור על האפשרות של הקמת מוסד קליני בתוך האסכולה – זה הניסוח. אמרתי לו שאני לא נגד הרעיון, אבל אני לא מוצא שום דרך להיות בעד. המשפט השני, בעצם נשען על מה שסוסנה אמרה. עכשיו יותר ברור לי למה אני לא מוצא שום דרך להיות בעד. כי אין לי שמץ של מושג על מה מדובר. יש הצעה אבל היא לא... אני אחזור במילים אחרות על מה שסוסנה אמרה. אין לי שום נקודת אחיזה שאני אוכל להגיד: נו, אז מה זה?! זהו.

אנט פלד: אני רוצה להמשיך עם שאלה בקשר לשאלה של נסיה. מבחינתי, יש לי אולי סיבות להיות בעד. אני לא מבינה למה מדלגים על הג'יאפ, לא מדברים על מוסד... כי עבורי האסכולה, העקרונות של הפסיכואנליזה, האתיקה האנליטית, אולי בעתיד, העקרונות האלה, האסכולה, כל הזמן שם, מרגע שהג'יאפ קיים עבורי. נוכח כמה שעליו, העקרונות האלה של הפסיכואנליזה, האתיקה האנליטית, מתבסס הג'יאפ או הנוכחות שלי בג'יאפ. אז אני לא מבינה למה אסכולה. זה קצת מערפל את זה עבורי.

אולי משהו שהיה א-פרופו עבודה, אפשר לפתח, אני לא יודעת אם היום או בהמשך, זה משהו לגבי ההיבור, של האנטנות, מוסדות אנליטיים, מוסד שמדברים עליו עכשיו, למשל, לג'יאפ ול-NLS. אני חושבת שזאת עבודה... האופנים השונים, אני חושבת שיכול להיות ריבוי של אופנים של ארטיקולציה, עם הבדל, אחד-אחד, ביניהם, בהיבור של מוסדות גם קיימים, גם אם אנחנו מדברים על מוסד שמדברים על אפשרות של הקמה שלו, לג'יאפ המקומי, לאסכולה, ל-NLS. ארטיקולציה של המוסדות הקיימים, השונים, שביניהם אני כוללת אנטנות ודברים קיימים שהם חלק מהג'יאפ עבורי אבל לכל אחד, אולי כדאי להגדיר את אופן ההיבור שלו לג'יאפ.

ארנסטו פיצ'וטקה: נאמר קודם שבאמצעותי אלכסנדר סטיבנס שיגר המלצה. א-פרופו מה שאנט אומרת, אני יכול לומר באיזה נסיבות, ההמלצה שוגרה. פניתי אליו כדי להתייעץ איתו על נקודה די ספציפית. אמרתי לו שיש שיחות על מוסד קליני של האסכולה ואין לי מושג מה זה. אמרתי לו אבל שאני יודע שיש מוסדות קליניים שפועלים שנים. לפני כשנתיים, פלוס-מינוס לפני שנתיים, יזמתי סדרה על פסיכואנליזה יישומית שבין המפגשים האלה – היו נדמה לי שני מפגשים אם אני לא טועה – שדנו בהם על ההתנסות באנטנים השונים. מפגשים שאני זוכר שהיו פוריים, לפחות בשבילי. אז הפנייה אליו הייתה עם היסוס מסוים על רקע מה שמכונה המשבר בקהילת העבודה שלו, מה דעתו, האם לקדם איזשהו שיח מחודש בין מוסדות קליניים קיימים בישראל? זה בכיוון של מה שאנט אומרת. על רקע זה, באה ההמלצה. אם שית, שיחות, בנושאים האלה, אז בנוכחות אקסטימית. ההצעה שלו הייתה: אם אתה שואל אותי, אז דעתי היא: בנוכחות אקסטימית.

רבקה ורשבסקי: רציתי להגיד שני דברים - בקשר למבנה של הפגישה ובקשר לשאלה של האסכולה.

אישית – דברים מאד אישיים אני אגיד – אותי פחות מפחיד שאין מבנה כמו תת-כותרות, הכל מוכן, מאשר הפחד משתיקה רועמת והשתקה ושיתוק של איווי בינו. אפילו מפעולות של עצירה ששומעים שמועות ולא ברור שיש מכתבים נגד שלא מגיעים פה, פתוח. אותי זה יותר מפחיד מזה שלא יהיה מבנה. אני מוכנה שננסה לקחת אחריות על הפרוטוקול בדיבורים שלנו. זו דעתי. אני יכולה לעבוד ככה ואני מרגישה שאני עובדת כרגע. בשבילי זה עבודה.

בקשר לאסכולה – השאלה של נסיה ושל אנט. חייתי בתוך הג'אפ והתנועה הפרוידיאנית, מאד חייתי בפנים. זה היה לי מאד אקטואלי. אף פעם לא הבנתי את המשפט של לאקאן מ'טלוז'ה – samcada. עד שנסעתי לפאריז. בשבילי פאריז זה לא 'שם'. זה כמעט 'פה'. הבנתי פתאום מה גורם לג'אפ, מה גורם לי להיות פה. לא ידעתי את זה. זה מוזר איך הפרספקטיבה משתנה. פתאום הבנתי מה זה אסכולה. זה לא מקום 'שם'. זה לא רק קהילת עבודה מקומית. זה משהו שגורם לזה לצמוח ומאפשר שאולי יהיה שיח מוסדי. זה לא מבטל, זה לא ממעיט. להפך. זה מעלה את כולנו. זה לא חשוב אם אתה ברגע מסוים לא חבר אסכולה. לא הייתי חברת אסכולה.

נסיה זיפמן: שאלתי שאלה מאד קונקרטי. יש אסכולה בפאריז, בספרד... רצינו לעשות מוסד של אסכולה. זו שאלה מאד פרקטית. צריך קודם כל להגיד מה רוצים. מה זה מוסד טיפולי? איך נדאג לזה שזה לא יהפוך להיות תאגיד, קואופרטיב? איך נדאג לזה שהעברה לאסכולה תהיה משהו שיאפשר עבודה? איפה הגבולות של זה?

מרקו מאואס: אני רוצה להוסיף משהו פרקטי ביחס לביה"ח שאני עובד איתו כבר הרבה שנים ושאמשיך לעבוד שם. שם קיימת הצגת חולה כבר 15 שנה, כל שבועיים, ללא הפסקה. התרחש שם מחקר קליני שעליו העיד מנהל בית-החולים היוצא, דר' טיאנו, העיד באופן פומבי בג'אפ. כנראה שהמחקר יתפרסם באחת החוברות הישראליות. חשיבות המחקר היא גם פרקטית. אחרי שהייתה כתבה, לפני כמה חודשים, על האבלואציה הבאה בפסיכואנליזה בארץ, הצלחתי לשכנע את דר' טיאנו שנכתוב מכתב בעיתון "הארץ" שאכן, יש אפשרות שהפסיכואנליזה תתן תשובה פומבית רצינית, במישור שלה, על השאלה ה-honorable, המנוולת, כפי שקורא לה לאקאן. זה רגע להגיד שעם כל הידידות שלי ושל דר' טיאנו, אין הסכמה ביננו לגבי אבלואציה. בעבודה שהייתה באנטן שם, התברר שהאנטן הזה פועל על-פי המבנה, לא של האסכולה, אלא של בית-החולים. כלומר, על-פי המבנה הממשלתי.

נסיה זיפמן: זה מובן מאליו. מרקו מאואס: אז השאלה ששאלתי את עצמי, שעכשיו סוסנה עזרה לי בבורות, שיש אפשרות של היררכיה בתוך האנטן שתהיה בתוך האסכולה בו-בזמן ושתענה לדיונים של האסכולה, לשאלות של האסכולה. כפי שגי בריוול אמר, כשהיה כאן, שיהיה פתוח לכולם. סוסנה הולר: נדמה לי שבמידה מסוימת אחזור על עצמי במילים אחרות. גם המזכירה של הועד המרכז של הקבוצה ללימודים פסיכואנליטיים בישראל וגם המזכירה והנשיאה של הקבוצה הפסיכואנליטית בישראל, מזמינות אותנו לדיון ושואלות את דעתנו על מוסד טיפולי במקום שצריך להגדיר אותו. שתיהן, שמגלמות פונקציות בעלות משקל סמלי חשוב, מסמנות את מרקו מאואס כיוזם של רעיון להקים מוסד טיפולי במקומות. אני אומרת את זה ככה כי

לא ברור עדיין איפה. גם מתוך התייחסות כבדת משקל לפונקציות של דפנה ושל מבל וגם מתוך התייחסות רצינית ביותר למעמד הסמלי של יוזם בתוך מוסד פסיכואנליטי, יש לי הצעה פרגמטית. ההצעה היא שנקבל ממרקו מסמך מאיר-עיניים, אם תרצו, הופך את הבורות לבורות מלומדת כי הבורות שחשובה לנו היא הבורות המלומדת. לא הבורות. נקודה. כדי שהבורות שלנו תהיה מלומדת, הייתי מציעה שנקבל ממרקו מסמך שבו הוא מסביר לנו מה המוסד הטיפולי שהוא מציע שמשקול הקמתו, מה היעדים שלו, מה נדרש מאיתנו כדי שכן נוכל לחוות דעה אם אנחנו חושבים שזה מה שצריך לעשות ובשביל שאנחנו נוכל לעשות אותו. שמעתי במפגש ארוך ומלומד, גם את הוגו פרדה וגם את גי בריוול, מדווחים בפני קהל מה זה המוסד הטיפולי בפאריז. אני חושבת שאם אתה יכול להביא לנו משהו שיהיה לו... זה לא בורות. גי בריוול לא מדבר על בורות מתוך בורות. הוא מדבר מתוך זה שלמד הרבה על הנושא.

דפנה סלסבט: אני רוצה לשאול את ארנסטו. מרקו אמר שדר' טיאנו, פרופ' טיאנו בשבילי, כולו בתוך ההיררכיה של ביה"ח. בצורה פרדוקסלית, הוא בא לכאן, לג'יאפ, לתת את העדות שלו אחרי עבודה של 15 שנים. לעומת זאת, אני שומעת את ארנסטו שואל אם נכון לחזור ולהביא את העבודה שהייתה פעם מאד מוצלחת, דיון בין האנטנים. אני רוצה לשאול את ארנסטו. עבורי, לא קיים אנטן שמקורו לא בג'יאפ, שהתחיל בג'יאפ, איך משהו לא יחזור משם לג'יאפ? הנה, טיאנו מגיע לכאן לתת את העדות שלו. זו שאלה מהותית והייתי רוצה לקבל תשובה. איכשהו משהו מתפספס שזה לא חוזר וקשור קשר חד-חד ערכי...

ארנסטו פיצ'וטקה: הלכה למעשה, הדיווח והמסירה של העובדים באנטנות מתרחש לפחות, אצל חלקן, מאז הוקמו. אני לא חושב שהיה בשנים האחרונות יום עיון של הג'יאפ שלא הובא לשם עבודה אחת או יותר של קולגות שעובדים באנטנות הקליניות. אני מסכים עם מה שמרקו מצטט מגי בריוול. אם היו בימי העיון של הג'יאפ נקודות בוערות וגם תופסות בדיונים, הם היו דיונים סביב העבודה שהוצגה על-ידי קולגות שעובדים על-ידי מוסדות קליניים. יחד עם זאת, התהייה אם כמו לקדם, אבל לקדם ביתר שאת ואפילו לרשום באיזשהו מנגנון, כמו איזשהו אוטומטון של דיווח שהוא גם מנגנון – אני לא יודע אם מנגנון של אסכולה או של הג'יאפ. מנגנון של דיווח. יחד עם זאת, המנגנון הזה, להערכת, נתקל... או התהייה שלי, שלא הייתה קיימת לפני שנתיים אבל קיימת היום, נוגעת לאיזושהי עובדה שאין להתכחש אליה, שכנראה, מעצם הניסוח, אני מציע את ההצעה הזאת, ללא קשר עם האנטנות הקליניות הקיימות, מעצם הניסוח, יש קשר שלא ברור לי משהו. מעצם הניסוח. ההצעה להקמת מוסד קליני באסכולה ללא קשר לאנטנות הקליניות הקיימות, עצם הניסוח הזה, אומר, שלהצעה הזאת יש איזשהו קשר ואני לא יודע מהו. כשההצעה להקמת מוסד קליני מנוסחת בצורה כזאת ללא קשר עם האנטנות הקליניות הקיימות, שכל אחת עושה את העבודה שלה בסגנון שלה, עצם הניסוח אומר לי שיש איזשהו קשר ואני לא יודע מה הוא.

רבקה ורשבסקי: אני פתאום תפסתי שני דברים – שבאמת הדיון מתנהל כשיכול להיות שחלק מהאנשים בכלל... זה מתחיל רחוק מידי כי עוד לא דיברנו מה זה מוסד טיפולי של האסכולה. האסימון נפל. למה שאנשים ישבו בכזה נתק מהנושא?! פה יש לי הרגשה שאולי פייר נבו יוכל אולי בצורה פשוטה על מה מדובר, מה השימושים, מה היעדים...

שאלה שניה: הפונקציות הסימבוליות פה הן לא רק של מבל רוזן ודפנה עמית. יש פה ועד, מועצה, חברי מועצה... אני רוצה לדעת אם היו מכתבים ועמדות שאנחנו לא יודעים עליהן של חברי מועצה שפה שותקים. הייתי רוצה לדעת את זה כי זה קצת נמאס.

ארנסטו פיצ'וטקה: רק דבר קטן, בהמשך למה שסוסנה אמרה ומה שרבקה אומרת עכשיו. לא מעניין אותי אם היו מכתבים או לא. מה שמעניין לדעת – והיה ויש יוזמה, כחבר במוסד, יעזור לי להתמקם, שהתפקידים במוסד יגידו את דברם באשר לאוריינטציה של ההצעה הזאת. אני מכבד הצעות ויוזמות אבל כדי להתמקם, אם לא נעשה שימוש בפונקציות של מוסד יש, אז אין לנו מוסד

פרלה: אני מסכימה

ארנסטו: אז מה העמדה של המועצה, של הוועד, במיוחד של המועצה כי המועצה, לעניות דעתי, אמורה באוריינטציה שלה לעזור לכל אחד מאיתנו להתמקם.

יעל להב: ביחס להצעה של מוסד אחד של האסכולה, עולה שאלת הגבולות. למוסד יש גבולות. אני רוצה להזכיר בהקשר זה גם את הדברים שאמר אלכסנדר סטיבנס. מדובר ב-

NLS. אסכולה שנפרשת בין אוטרליה לקנדה. אם-כך, מה המשמעות של הקמת מוסד לוקאלי בישראל? הרי זה אינו מוסד של אסכולה שנפרשת על-פני שטח גיאוגרפי כה נרחב. מוסדות קליניים שפועלים באוריינטציה אנליטית, עם קשר לאסכולה, שרשומים לג'יאפ, כאלה קיימים. אז מה משמעות ההצעה של מוסד כזה?

אנט פלד: כשמדברים על מוסדות, אנטנות, זה אומר שיש יותר מאחד. למה שלא יהיה עוד אחד? ראיתי את המכתב האחרון של מבל.. השאלה הסתובבה הרבה זמן. האם אחד במקום כל האחרות? אחד של הכל. שם נבהלתי ואמרתי, בשבילי, לא. לעומת זאת, עוד אחד, זה סיפור אחר. ארנסטו, בזה מאד עזרת לי. אני אעז לשים פה משהו שאני לא בטוחה שהייתי כאן אומרת. אתחיל בזה שאבקש ממרקה לחכות קצת ולא מייד לענות לבקשה של סוסנה. זה הימור מסוים. כשחשבת על ההצעה החדשה הזאת, על הדיון הזה, אמרתי לעצמי: זה הימור. ראיתי שני פנים. אחד – זו יוזמה של מרקה, איווי של מרקה. אם ככה זה ייבנה, עוד אנטן, אני חושבת שאנחנו – זו הסכנה שאני רואה שם – שבזה אנחנו מקבעים סופית חלוקה של הג'יאפ. כל אחד, ממשיכים לעבוד, בלי הרבה הפרעות, בלי יותר מידי.. אבל לדעתי, מקבעים שם משהו. האופציה השנייה, הפן השני, זה דווקא עוד אחד. עוד מוסד אחד. גם הוא שונה. אני חושבת שיש הבדל בין אנטן לאנטן. לא ניכנס להבדלים – יש הבדל בדגש; פסיכואנליזה מיושמת, עבודה בבית-חולים, ההבדלים האלה, זה סדרה... עוד אחד. אני מדברת על מה שאני הייתי רוצה. במקום שזה מדבר אלי. עוד אחד, עוד מוסד אחד, כשאני מתייחסת לאנטנים גם כמוסדות שנמצאים בהיבור מסוים לג'יאפ, אבל דווקא כזה שיבוא – זה קשור לנוכחות של האקסטימי, למקום של האקסטימיות – חשבתי על עוד מוסד שדווקא בתקופה הזאת שלנו, בג'יאפ, יוכל לא להשלים ולחלק, אלא דווקא לעשות decomplete דרך ההבדל שלו. לכן, ביקשתי ממרקה לא לענות. לתת אפשרות. לא לחשוב על זה כאו-או, מוסד אחד במקום הקיים אלא ו...!

סוזי פיצ'וטקה: אני רוצה לדבר על המכתב שאף אחד לא קרא, של המועצה. נשיאת המועצה דיברה וציטטה מתוך המכתב דברים מסוימים ודברים שמייצגים 4 מתוך 5 חברי המועצה, לא צוטטו. לכן, זה נשמע שהמכתב סודי. זה מכתב שאנחנו ביקשנו, בתוך המועצה היו דיבורים, ביקשנו להפנות לפייר נבו, לאלכסנדר סטיבנס ולועד כדי ליידע בעמדה של 4 מתוך 5 חברי מועצה. אגיד בשמי. לא הסכמתי עם מבל לקריאה הפרטיקולרית שלה. היא לא משותפת לכולם. שהמשבר בסקציה הוא לא ללא קשר – ככה מבל בחרה לומר – לאנטנים. התשובה שלי בהתכתבות בינינו הייתה שאני לא רואה שיש בעיה בקשר בין האנטנים, שזה מה שבא לידי ביטוי כשהיו ימי עיון או ערבי קליניקה בהם כל אנטן יכול היה להביא וזה עוד ימשיך לקרות, מתוך הניסיון הקליני וניסיון לתרום לעבודה הקהילתית. אין בעיה בין האנטנים הקיימים. אני אומרת את זה בשמי. אבל אני אומרת שהבעיה בסקציה שבגללה היא תיסגר – הסקציה היא מוסד שקם כניסיון לאחד, לעשות יחד עבודה. לאורך מספר שנים זה פעל מצוין. החל במרגע מסוים, האגלמה של הסקציה נפלה. כך קרה שמספר האנשים שנרשמו ירד משנה לשנה כמו גם סוג האנשים שהתקרבו, שהיו פחות ופחות קלינאים. זו לא הסקציה שרצינו. מה שבעיני מוכיח, וזה גם בניסיון לשתף פעולה בין שני אנטנים – גהה ותחנה – שעכשיו, כשאנחנו משתפים פעולה, אנחנו לא בדיוק נפתחים אל האחר. אנחנו לא בדיוק משדרים מה שכולנו מעוניינים בו, היפתחות לנאומים, לחברה. המשבר הזה הוביל למשהו מאד כואב – אני חושבת שכואב לכל אחד מאיתנו – סגירה של הסקציה. ההימור הנוכחי, בתמיכתו והסכמתו של מילר וגם של סטיבנס, הוא להמר על זה שיהיה לא מקום אחד, אלא מספר מקומות, דבר שלעניות דעתי הוכיח את עצמו בשנים האחרונות, דווקא באנטנים. שהם היו מוקדי עבודה שאפשרו לעבוד ללא מעט מהאנשים כאן. לא מעט אנשים עבדו וממשיכים לעבוד סביב האנטנים. לנסות להמר עכשיו על האחד, על כולנו יחד, ברגע זה של משבר, ידרדר אותנו לעוד משבר.

הנושא שהיום עלה בצורה מאד מפתיעה, היה התמימות. כל אחד הרים גבוה יותר את דגל התמימות שלו. אף אחד לא יודע כלום ואף אחד לא מבין כלום. פה. בנוכחות האקסטמית. אבל רציתי להגיד, במסדרונות, בפני המשתתפים השונים השנה של הסקציה הקלינית, נאמרות רמיזות, על גבול הגידופים, אמירות שיש דיון ותיק בסקציה בין כאלה שבעצם דוגלים בקליניקה החדשה של לאקאן ואלה שחושבים שיש רק שם האב. אלה, תוך כדי שאנחנו מלמדים את סמינר III. אנשים שבאים ללמוד, אומרים להם שהמורים שבאים

ורושמים על הלוח את המטפורה האבהית, הם מורים שאין להם אוריינטציה בקליניקה בטיפול בפסיכოזה. אם אומרים כזאת אמירה, איך אפשר לעשות עם אותם מורים מוסד קליני ביחד?!

יוסי מור: סוף סוף מישהו מדבר!

נסיה זיפמן: רציתי להגיד שצריך להשקיע מאמץ להגיע לעוד אנשים. יש משהו שקורה לג'יאפ שהוא לא טוב בשנתיים-שלוש האחרונות. דווקא המודל של האנטנות הוא מודל טוב רק צריך לחקור ולשפר כל הזמן. אפשר ללמוד. אנטנה בתוך בי"ח בוודאי שונה מהתחנה ומסוף.

מרקו מאואס: אני מאד בעד מה שאנט אמרה על ה-decomplete. ארנסטו פיצ'וטקה: באסכולה אנחנו אומרים שהמסירה בפני קולגות, decomplete מרקו מאואס: אנט ביקשה ממני שלא אמר ואני מוכן לזה.

אנט פלד: אני מקווה שזה יהיה שונה – לא המוסד של מרקו... זה ה-complete אילנה רבין: רציתי להביא פן אחר כי בכל אופן השם הוא מוסד טיפולי של האסכולה ויש גם מטופלים. במוסד ציבורי כל יום רביעי עושים אינטייקים, מראיינים אנשים, ואחר-כך בישיבה, מתחיל מאבק איך 'מסלקים' את המטופלים – כדורים או הפנייה למוסדות מומחים כי אין מספיק אנשים במוסדות האלה, לטפל. זו הערה על כך שלהערכתי, יש בקשר הזה עם כל מיני מוסדות שלא יכולים לטפל, משהו שאפשר לעשות. הוא לא בשיח הזה. יש אנטנים קיימים וכמות מוגבלת. יש כאן אפשרות שבכלל מעלה שאלה על המיקום של האוריינטציה הלאקאניאנית בקהילת הפסי. קבוצה שכל-כך לומדת ורצינית, שמתבטא במיעוט הפניות לסקציה, גם מתבטא במיעוט הפניות לקליניקות.

אני רק רוצה להגיד שלהגיד מראש על היוזמה 'עוד אחד' מזכיר לי את תומס קון. להגיד מראש שזה 'עוד אחד' זה מראש לקבוע שאתה לא מוכן לזוז. כל פעם שיש שינוי בפרדיגמה, יש הימור מסוים. אני מציעה הימור על משהו ונראה. במבנה של מהפכות מדעיות, הוא מדבר על לעשות עוד מאותו דבר מול יוזמה חדשה, שיש בהתחלה אי-בהירות. המצטרפים, זה אקט של אמונה. אני קושרת לנושא של הזמן. יכול להיות שהאינדיקציה לבעייתיות בזמן, שברגע הזה יש רק לא בעוד שבזמן אחר, אפשר היה אולי לבדוק.

רותי בנוזיו: בשנים האחרונות הג'יאפ הפך למקום שמאד קשה לדבר בו פרלה מאואס: אתמול שמענו אותך היטב, במהלך שעה וחצי!

רותי בנוזיו: אני אומרת מה שאני חושבת ואני אומרת משהו שליווה אותי בשנה וחצי האחרונות כי אני גם זוכרת תקופות אחרות. זאת תחושה שלי. אני יכולה להגיד שהיה לי קשה לשבת ולכתוב את הצגת המקרה. מה שעייב אותי היה קשור למצב שקורה כאן. היה לי קשה. היה צריך לנסות לחצות כל מיני דברים. כדי להיות מסוגלת לשבת ולכתוב. אז אני חושבת שהג'יאפ היום הוא מקום שחוסם ולא מקום שמעורר את החדווה של העבודה. יש מה לעשות, יש דברים טובים שקורים אלא שהמתחים כאן, חוסר האמונה, לא יודעת איך לקרוא לזה, הם היום גורם בולם שגורם גם לאנשים לא לרצות להגיע לכאן. לדעתי, זו בעיה. אני לא חושבת שהקמת מוסד טיפולי זה הפיתרון של הבעיה הזאת. הנקודה המרכזית מבחינתי היא מה זה הג'יאפ עבור כל אחד מאיתנו, מה העשייה של כל אחד מאיתנו, כאן, ביחס לאסכולה. נמאס מהמריבות והמתחים. אולי כדאי ללכת עם ההצעות של סטיבנס – שנתמקד בעבודה. הוא גם אמר: לאט לאט עם המוסד הטיפולי! אז בואו נתמקד בעבודה.

רבקה ורשבסקי: ... אני יודעת מה ששמעתי בכמה הזדמנויות שפשוט הייתי במזל במקום כשהיו דיונים על המוסד הטיפולי בפאריז, לפני ההקמה, תוך כדי ושנה אחרי. זה לא אומר שזה אומר שאני יודעת מה יהיה כאן. זה לא עוד מוסד, זה לא עוד אנטן. ארנסטו פיצ'וטקה: בפאריז לא היה מוסד.

רבקה ורשבסקי: זה מאד פתוח לעיר ולרחוב. כשמישהו מדבר, גם צריך לעשות עבודה מקדימה כדי שיהיה דיבור. זה לא: סוף סוף יש דיבור! משהו צריך לקרות כדי שיהיה דיבור. דיבור זה אקט של הימור. חשבת על מה שסוזי אמרה שמאד... וגבי אמר: כדי ללמד. אני לגמרי אתכם בחשש מהדברים האלה. אני לגמרי אתכם. זה לא משהו פרסונלי. אני אתכם בזה. ה-decompkete שאנט הציעה, להחסיר מהשלמות, אני תופסת במשהו שמרקו... נעזב מה זה מוסד טיפולי. נשים X. אנחנו דנים בשיח. מול הקליניקה, אנחנו באותו צד. נראה מי שמלמד את השני.

סוזי פיצ'וטקה: זה לא אני שאמרת שיש קולגים שלא יודעים מה זה לאקאן האחרון. סוסנה הולר: אני מציעה שלא נדרוש מעצמנו לנהל מפגשים מוצלחים, טובים, רגועים ובעלי ערך מבחינה פסיכואנליטית, שבאים כמו מפגש בין חברים. אני חוזרת אחרי שנתיים של העדרות ורואה חברים שמראים סבל מהדיספונקציה... אני חושבת שגם במוסדות יש... על מנת למזער את הקושי של המפגש בין פסיכואנליטיקאים. אחד הכלים היא העבודה הכתובה. היום בשיעורים של פייר נבו ובעקבות הדיון, שלדעתי, היה מעולה, אני רוצה להגיד שזה לא היה סבל, זה היה מגרה מאד לשמוע את ההרצאות של נבו ושל דיאנה ואת השאלות שבאו בעקבותיהם. שם יש עבודה על טקסטים. היום למדתי מנבו שהמיסטיקה קשורה לקשר שאי אפשר בלעדיו, לכתובה. אני מציעה, שנפגוש את הנושא הזה גם-כן דרך טקסטים. זה מרצין את העבודה כי הכתיבה דורשת מחקר ומחשבה איך אגיד את הדברים, זה נקודת כפתור, זה גם דורש לחשב מראש את הטאקט, שגם על זה דובר – נבו אמר: הטאקט שדרוש בהשוואה עם הפסיכואנליטיקאים. תסלחו לי על ההשוואה. אבל טאקט דרוש גם בעבודה במוסד של פסיכואנליטיקאים. אני חושבת שזה יקל עלינו. פעם קראתי ב'משתה של הפסיכואנליטיקאים' משהו שהקל עלי. הוא אמר: הפסיכואנליטיקאים הם עדר כלבים. זה הזכיר לי למה יש לי כל מיני נשיכות. זה גם אומר שכשכותבים מאמר ושומעים מאמר ומדסקסים דרך הטקסט, הכלבים הופכים להיות יותר מנומסים. זה לא האי-מייל. האי-מייל זה מהדחף, ספק על האיווי.

להגיד שהיוזמה של מרקו זה איווי, זה טיפה נחפז. אני לא מתייחסת לשאלה אם יש למרקו איווי או לא. כדי שנוכל להגיד על משהו שמדובר באיווי, צריך את הזמן של האחרי, את הבדיעבד. עבודה מאורגנת, על טקסטים, מאפשרת את הבדיעבד של האיווי. לשבת ככה מביא אותנו לפי-תהום.

דפנה סלבסט: סוסנה, היית רוצה לכתוב כזה מאמר?

סוסנה הולר: אני לא חושבת. אבל הייתי רוצה שאם אני מוזמנת על ידי הרשויות, הועד המרכז והמועצה, שזה יהיה במבנה אחר. לא כדי להיות ביורוקרטים. לעבוד על טקסט זה לא ביורוקרטיה – כדי לשמור על עצמנו ולהתקדם.

יוסי מור: למרות שזה הוגדר בצורה כזאת, אני חושב שהנושא הוא לא אם להקים או לא מוסד טיפולי. השאלה היא גם לא אם משהו יבוא מראש עם אג'נדה ברורה או שנעבוד עליה פה. ראיתי מקרים שאנשים באו עם יוזמה לא מעובדת, ישבו אנשים והפכו את זה למשהו חי וקיים. השאלה היא אם יש פה משהו שהקבוצה הזאת, כקבוצה, רוצה להרים אותו, לעשות עבודה במבנה הזה, שלה קבוצה. לדעתי, בעצם יש חלק מהאנשים שמנסים לקדם משהו כזה ויש אנשים שאומרים שזה הפך להיות בלתי נסבל לעבוד בקבוצה הזאת. אני חושב שעל האמירות האלה צריך לדבר. כדי להפוך את הדבר הזה לנסבל, לא תהיה ברירה אלא שמשוהו יפתר בנושא הזה. לפי דעתי, זה אמירות מכל הכיוונים לכל הכיוונים. אני שמעתי הערות בוטות מכל הכיוונים. כל אחד בהזדמנות... יצא לי לדבר פעם עם סוסנה והיא אמרה שיש יוזמה, שהיא יוזמה לכולם, בעוד שנה וחצי. בואו נראה איך מצליחים לעשות את זה ביחד ולדבר בצורה אחרת. מדובר על הכנס ב-2006.

סוסנה הולר: אני חושבת שיוסי ניגן בפעמון של המציאות.

ליליאנה מאואס: נדמה לי שאחרי מה שהוזכר סביב המשבר של הסקציה, ובהתחשב, כמובן, שחלק גדול של הנפשות הפועלות, כקבוצת מורים של הסקציה, נוכחים בגיא'אפ בחלק מהמוסדות של הגיא'אפ ובהתחשב בזה שהיה זה דווקא מילר שאפיין מה שקרה לסקציה כנפילת אגלמה, נדמה לי שאנחנו, שרוצים להיות מצויים באנליזה הלאקאניאנית, חייבים להודות בפני עצמנו שאגלמה איננה איפור. אגלמה שנפלת, לא משתחזרת באמצעות מאמץ מכוון ליצירת אגלמה. אגלמה היא כמו החסד של הפרוטסטנטים. או שיש לך או שיש לך. היה לנו. אני לא חושבת ששום פיתרון מזורז, שום אחד מאולץ, שום אזכור של תנאים מקובלים כאזכור בלבד כמו ה-decompletion, האזכור, כשלעצמו, לא פרפורמטיבי. אם ה-decompletion, אני יכולה להגיד שאחרי שנתיים-שלוש, שהתכבדתי לייצג את הסקציה הקלינית בהבאת עבודה בכנס PIPOL, בסופו של דבר, לא הייתה שום מידה משותפת בין עצמת ה-decompletion שחיותי שהצגתי את העבודה שלי בקרב חברי הוטיקים, המורים, יחסית לקבלה המכובדת והמתחשבת, בלי צביעות של 'כמה יפה העבודה שלך' הייתה לי כשהצגתי את העבודה בכנס. ביניהם המרצה הבא שיגיע לישראל. הוא הרשים אותי מאד

בגלל המחשבה שהקדיש לעבודה שהבאתי. כשהגשתי אותה בקרב המורים, יצאתי מהדיון בינינו, הקטן והידידותי, עם רמיזות שאני גרמתי להתפרצות של הפציינטי. זה באשר לתנאים שאיתם, אחרי שהגיע למה שהגיע עם סגירת הסקציה, אני חייבת לשאול, מה השתנה בשביל שאנחנו נתחיל כבר לחשוב על האחד? מה השתנה?

מבל רוזן: אתייחס לשני דברים. דבר ראשון, כמזכירת המועצה ובקשר למועצה; חברי המועצה יכולים להחליט - בעצם, זאת עובדה - מתי ואיפה מוסרים על מכתב או מכתבים מבלי שידובר על דברים מתחת לשולחן. ברגע זה אני רוצה להוסיף למה שסוזי התחילה להגיד, שאני לא אמרתי, אז אני אוסיף, שהיו עמדות שונות בין חברי המועצה, לא יודעת אם יש לזה סטטוס של פרדוקס, אבל נגיד ככה, שלפני שנדע במה מדובר ולפני שהתחיל דיון או לא, שגם על זה יש מחלוקת אם הדיון התחיל או לא התחיל, כל אחד אמר מה העמדה שלו. כמו שסוזי הזכירה, 4 מחברי המועצה, הם נגד הקמת מוסד טיפולי של האסכולה; סוזי, גבריאל, ליליאנה וטלי. אני כתבתי שאני בעד. אני מקבלת את הכתיבה הזו כמין בחירה מאולצת. זו מן עמדה מקדימה לכל דיון אפשרי. אני אומרת: זו בחירה מאולצת. זו נקודה אחת.

השניה – אנחנו לא יודעים בדיוק במה מדובר. יש קצת שיודעים מה קורה בבואנוס איירס, בברצלונה. קצת. אני יכולה להגיד שני דברים. אמרתי לכל מיני אנשים כל מיני דברים וכתבתי. ברגע זה אגיד שני דברים. התחושה שלי היא לפעמים כמו בית-סוהר, בקשר לאנטינים. לקחתי את המילה בית סוהר מהרצאה של מילר בבואנוס איירס שפורסמה בספרדית תחת הכותרת, 'בתי הסוהר של ההתענגות'. אני לא יודעת בדיוק במה מדובר. אני מדמיינת. מדמיינת שיכול להיות אחרת.

אני אספר חלק משיחה עם ארנסטו, חלק מהאי-נחת. התחושה שלי, הרבה פעמים, בהצגות מקרה, במה שהיה הערב הקליני בסקציה הקלינית בשנה שעברה או בג'יאפ, הרבה פעמים ההרגשה שלי ברגע ששמעתי מקרה קליני, זה נשמע כמסע פרסום לאנטן. לא נשמע משהו פתוח שכולנו באותו צד. זה כמו דימיון. כשאני אומרת, כולנו באותו צד, זה כמו מין... ארנסטו הסכים איתי והוסיף משפט שאנסה לשחזר. זה חשוב. שמעתי את המשפט הזה. ארנסטו הסכים איתי אבל הוא אמר: כן, זה נכון וגם צריך לקחת בחשבון שכשיש התקפות חוזרות

ארנסטו פיצ'וטקה: והשמצות

מבל רוזן: כאשר יש התקפות חוזרות, זה אחר כך בא מין עמדה של להגן ארנסטו פיצ'וטקה: דיברתי על היגינה קבוצתית. ציטטתי את מילר הרבה שנים. אמרתי שכדי לדווח על כישלונות... משהו שאם אני מבין נכון, רות בנוזיו התייחסה אליו היום א-פרופו כלבים ונשיכות...

(לא נרשם)

גבריאל דהאן:

פייר נבו: אני רוצה להבטיח שמהו מסוים ברור. לדעתי, צריך כאן להפסיק את הדיון. אני חושב, אני לא יודע מה אתם חושבים על זה, היה צריך להפסיק את הדיון כאן, עם מה שגבריאל אומר. אבל יש משהו שמפריע לי – האם זה באמת ברור עבורכם, שהמרכז הטיפולי בפאריז, אין לו שום קשר עם הסקציה הקלינית? זאת אומרת שיש באמת, בצד אחד, את האסכולה

Ecole [cpct]

המוסד של השדה הפרוידיאני, סקציות קליניות, סמינר ופרנטציות

המרכז קשור לאסכולה, בצרפת או בספרד. אין הכשרה אל החוץ. ב-CPCT, אנליטיקאים מקבלים כל מי שבא, הפציינטים ויש פגישות שאליהם באים אנליטיקאים שמקבלים ב-

CPCT. אם נוצר CPCT בצרפת או בספרד, זה כדי שהאסכולה תקבל סטטוס אחר, מעמד אחר. זה כדי שהאסכולה לא תהיה רק במעמד של עמותה, נוסח 1901. שהאסכולה תוכר באופן רשמי. ביחס לזה, הסקציה הקלינית, זה עניין אחר לגמרי. זה מה שאמרתי אתמול בערב. בצרפת, באיטליה, בספרד וגם בארגנטינה ובברזיל, מה שיוצר דינמיות, זה הסקציה הקלינית ובמיוחד, כפי שאמרתי אתמול בערב, הסקציה הקלינית קשורה למוסדות כמו בתי-חולים, בתי-חולים יום וכו'. הסקציות הקליניות מהוברות על-ידי המכון של השדה הפרוידיאני. לכן, איפה שיש לו קשר זה במישור של הסקציות הקליניות, שם הקשר עם החוץ. שם יכולה להתרחש הוראה, שם יכולים לבוא תלמידים חדשים ושם מקבלים הכשרה, בסקציות הקליניות. זה כלי מאד יקר, הסקציה הקלינית. אני חושב שאלה שני דברים שונים, ה-CPCT והסקציות הקליניות. יש קושי מיוחד בגלל המבנה הזה ליצור CPCT איפה שאין אסכולה מקומית, לאומית. המונח 'לאומי' הוא עדין אבל חייבים לומר כי ככה זה. באיטליה יש, בספרד, בברזיל, בארגנטינה, בבלגיה. זה קורה ככה. יש קושי מבני עם ה-NLS. זה קושי שהוא לא נטול פיתרון.

ובכן, יש שלוש נקודות: הסקציה הקלינית, המרכז הטיפולי וה-NLS. יש לכם הרבה מה לעשות. אתם צריכים להמציא כי אני מבין שהסקציה הקלינית איבדה את האגלמה – זה ז'אק אלן מילר שאמר – מה שאתם אומרים הוא: ואז? זהו פרק בהיסטוריה, פרק שצריך לפתוח אותו מחדש. עליכם ליצור משהו שלא יבוא במקום הסקציה הקלינית כי זה אי אפשר להחליף אותו. צריך להמציא משהו חדש. אתם יכולים לחשוב על רשת מוסדות ישראלית, כמו שקבוצות אחרות ב-NLS יכולות לחשוב על זה ועליכם עוד להצליח בארגון הכנס ב-2006. צריך שנהיה רבים לבוא לבקר אצלכם. לכן, אתם צריכים להיות אגלמטיים. זה לא כל כך המוסד. תמצאו משהו בשביל שמה שיבוא במקום הסקציה הקלינית, יהיה אגלמטי. מה שאני הרחתי לאורך ה... הזאת, זה האגלמה שלכם. זה מה שאתם צריכים למסור. האגלמה שלכם.

רשמה: יעל להב